

KIS LAP

BABA-VIZILÓ. (Lásd a 132. lapon.)

XL. kötet, 9. szám.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. márczius 1-én.

...dig van sze-
...ányka, oda
...ket a ti ke-
...gben szolgál-
...Lap« olvasói
...tefánia-gyer-
...dében, nem
...tetet (»Gyer-
...shér kereszt«
...szor s oly bő
...zt olvasván.
...ldal? — Bor-
...a mértéket.
...tudja meg
...erem. Ujabb
...szor. — ifj.
...l is értheted.
...részére te is
...ra nem szük-
...h Honka. A
...Moczár Dé-
...mint idősebb.
...s heveskedő
...l be, amig a
...Königsthal
...helyreigazi-
...sokára telje-
...testv. »Éz
...azható rejti-
...z. A fölvelt
...incs teljesen
...end, monda.
...értelemben
...Saját kezü
...mi akasztott
...Több levélről

G.

...ek részére:
...kr., Prónay
...adakozók:
...yja Albert
...nevelő k.
...krás 80 kr.)
...1 frt. (Ma-
...ztnév elébe
...frt., Wág-
...lice 1 frt.

...egyes ada-
...gó bácsi.

...henaem-épület.
...dapesten.

A PUSZTA HÁZ KINCSE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AZ ÖREG Mihály nem örült olyan nagyon, mikor megtudta, mi dolga lesz délután. Jobb szerette ő, ha a gazdaságban a maga dolgát végezhetné, mint hogy három gyereknek viselje a gondját. Egy kicsit ellenkezett is.

— Nem jó nap ez a mai olyan kirándulásra. Ki tudja, milyen idő lesz!

— Nagyon szép idő lesz, szólt a mama. Hiszen látja, alig van felhő az égen.

— Látom, látom, de jobb szeretem én, ha reggel borul és estére derül ki. Sokszor kezdődik a nap fényesen s végződik búsan.

— Jól van, jól, Mihály; ez nagyon böles mondás, de nem bizonyos, hogy éppen ma beteljesedik. Hát csak intézze úgy a dolgát, hogy délután elkisérhesse a gyerekeket. Kell, hogy valaki legyen velök.

Az öreg gazda engedelmesen bólintott a fejével. Ha parancsolnak, akkor neki nincs szava.

Nem is igen mutatkozott úgy, mintha ezuttal igaza volna. Szép meleg nyári nap volt, az égen csak itt-ott lebegett egy-egy kis vékony báránnyfelhő. Kivánni sem lehetett szebb időt kirándulásra.

Mikor a fiuk délre az iskolából haza tértek, már látták a nagy kosarat, mely tele volt rakva az oszonnára való mindenféle jó portékával. Évike még el is tudta árulni, mi minden van a kosárban,

mert ő ott volt, mikor tele rakták. Így aztán még jobb kedvvel indultak utnak.

Kint az erdőben pedig még hangosabb lett a kedvök. Az igazat megvallva, nem volt az valami hires rengeteg erdő, csak afféle ritkás erdőcske, amilyen a sík földön is akad. Nagynak sem volt olyan nagy, hogy eltévedni lehetett volna benne. De mégis csak erdő volt, öreg nagy fákkal, melyeken madarak fészkeltek, itt-ott pedig nyulacska ugrott fel a bokor alól, mókuska surrant a fa derekán, s mindenütt kellemes árnyék kínálkozott. Ez mind egészen új volt Évikének, ki még nem látott egyebet a pusztaház kis kertjénél és a róna pusztánál. Gyönyörködött is nagyon. Hát még mikor kakuk-szót hallott!

Éppen az öreg Mihálynak segített tüzet rakni, míg Imre és Palika oda jártak száraz galyat szedni, mikor megszólalt nem igen messziről:

— Kakuk! Kakuk!

Szólt vastagabban, szólt vékonyabban, s Évike nagy örömmel hallgatta.

— Ez kakuk szó, ugy-e Mihály? Ilyen közlőről még soha sem hallottam.

Az öreg csak vonogatta a vállát.

— Hasonlít egy kicsit a kakuk szóhoz, mondá. De már azt a kakukot szeretném látni, amely csak így tanulta meg a leczkáját. Nézzük meg csak.

— De csendesen menjünk, nehogy elröpüljenek... úgy szeretném látni.

— Ne féljen kisasszonykám, nem röpködnek el.

Az öreg Mihály nem is tévedett. Dehogy röpködtek el! Amint Évike az öreggel lassan s zajtalanul előre ment,

egyszerre éppen a fejük fölött szólalt meg a kakuk-szó. Ott is volt a fán a két kakuk ozó. Csak hogy se szárnya, se tolla nem volt egyiknek sem s hirtelen nagyot nevetett.

— No, kisasszonykám, látja, hogy nem röpiültek el. Tudtam én, hogy Imre urfi csintalankodik.

Jót nevettek mindnyájan, aztán új tréfát, játékot folytattak, mígnem idején valónak találták, hogy megvizsgálják a kosár tartalmát. Letelepédtek a fübe és kiszedték a sok jó csemegét, aztán olyan ozsonnát csaptak, hogy egy kiskirálylyal sem cseréltek volna. Az öreg Mihálynak is jutott bőven a jóbul és ugy bele merültek a lakomázásba, hogy észre sem vették, mi történik ott fönt, magasan a lombos fák fölött. Ott pedig az történt, hogy a nap elbujt s tarjagos felhő terült végig az égen. A felhőből pedig eleinte gyér kis csöppek hulltak alá, egy-egy kicsit koppanva a fák levelén. De lassanként sűrűbben potyogtak, utóljára pedig hatalmas eső lett belőle.

— Tudtam, hogy így lesz, dörmögte az öreg Mihály. No, most már szaporán haza, mert ez az eső eltarthat reggelig is.

Ekkép történt, hogy még messze volt az est s a gyerekek már mégis haza kerültek. Ők ugy vélték, hogy ez rendjén van így, s nem is igen tudnám megmondani, mikép lehetett volna ebben hibát találni. És Klári néni mégis bosszusan kiáltott fel, amint az ablakból megpillantotta őket.

— No tessék! Már itthon vannak! Mindjárt berontanak ide.

— Majd eléjük megyek és a szobájokba küldöm őket, szólta a mama.

De mire az ajtóhoz ért, már ott volt az elázott csapat is és éppen benyitott. A szobába azonban nem léphettek be, mert a mama utjokat állta a küszöbön.

— Utól ért az eső, ugy-e? No menjete csak a szobátokba és öltözzetek szárazba. Nem szükséges ilyen sárosan ide bejőnnetek.

Máskor a mama nem volt ilyen kényes. Imrének föl is tünt a dolog, és ámbár a mama rögtön becsapta az orra előtt az ajtót, Imre mégis bekukkantott annyira a szobába, hogy megpillantott valakit, aki ott volt s akit ő nem ismert. Egyszerű öltözetű öreg asszony volt. S a mama nem akarja, hogy lássák. Ki lehet az?

Semmikép sem tudta Imre kiverni a fejéből azt a kérdést, hogy ki lehet az? Hiába beszéltek hozzá, hiába hívták játszani — oda állt az ablakhoz és figyelmesen nézett ki az utra.

— Mi van ott? Mit látsz? kérde Palika.

— Most még semmit. De majd látok.

Erre már persze Palika is, Évike is kíváncsiak lettek és oda álltak. Nem láttak senkit, semmit. Egy ideig csak vártak ők is türelmesen, de megunták, kivált mikor Imre nem akarta megmondani, mire vagy kire les. Kerestek maguknak okosabb idő töltést, míg Imre makaesul ott maradt az ablaknál és tovább kémlelődött.

De ahhoz bizony türelem kellett, mert a kapu sokáig nem nyílt meg. Nagy sokára azonban mégis csak kitérült s egy

töpörödött öreg asszony lépett ki, aztán gyorsan ment el a háztól.

— Ugyan ki lehet ez? kiáltott fel Imre. Még soha sem láttam.

Erre Palika s Évike is oda futottak. Az öreg asszony ekkor már jó messzire haladt, s mert csak a hátát mutatta, bizony nem sok látni való volt rajta. Évike mégis fölkiáltott:

— Szakasztott olyan, mint a mi öreg Zsuzsánk!

(Folytatása következik.)

HOSSZU TÉL.

HEJH, te szegény
hóbálcány,
Varju, holló ká-
rog; —
Talán bizony azt
jelenti,
Hogy a végét jár-
rod.

Már látszik is ar-
czodon
A kesergő bánat,
Míntha sírás rángatná el
Pityeredő szádat.

A kései hó-hullás
Csak veszted mutatja.
Szürke felhő a pilléit
Hullatja, hullatja.

Amely megszült: az a hó
A szemfödőd lészen
S aztán eltűnsz; — halálodra
Már te csak légy készen.

Még ma hordunk bundikát,
Karmantyút, gamáslit —
Holnap már az ibolyácska
Biztatón virágozik.

BABA-VIZILÓ.

(Képpel a czimlapon.)

HOGY még ölbeli kis baba vagyok, azt nyilván láthatjátok. Talán bizony azt mondjátok, hogy nem ölben ülök, hanem az anyámnak a hátán. Ez igaz; de már mi nálunk ez a szokás, még pedig nagyon bölcs szokás is, annyira bölcs, hogy nem is lehetne jól másképp semmiféle módon. Ti nagyon okosaknak

vélitek magatokat, de hiába törnétek az észeteket, okosabbat ki nem találnátok.

Itt élünk mi vigan és boldogan a meleg Afrika vizeiben. Hajdan azt hitték, hogy csak a Nilus folyóban élünk, azért el is nevezték nilusi lónak is, ami épen csak olyan rossz név, mint a viziló. Mert mi bizony egy csöppet sem vagyunk lovak, de még csak nem is hasonlítunk a lóhoz, nem is tartunk vele semmi atyafiságot. Mert ugye még soha sem hallottátok a hírért olyan lónak, amely leginkább vízben szeretne élni? Mi pedig csak akkor vagyunk igazán boldogok, ha vízben pacsokolhatunk. Szeretjük a Nilus folyót, de ezenkívül van még Afrikában több más nagy folyó, amelyben szeretünk lubiczkolni. Csak kellemes, enyhe víz legyen, mert másképp nem nekünk való.

A meleget nagyon szeretjük, azért vagyunk a forró Afrikában otthon. Nem igen lehet Afrika északi részeiben olyan folyóra találni, ahol mi ne uszkálnánk. A csendesebb tájakon, ahol csak ritkán vagy éppen nem járeurópai ember az ő gyilkos puskájával, annyira elszaporodunk, hogy bizony meg volna akadva, aki össze akarja számlálni. Hallottam, hogy nem rég valami európai tudós csónakon indult utra egyik afrikai folyón, de egy ideig semmiképp sem birt előre jutni. Mert egész roppant sereg viziló atyámfia lepte el a folyót egész hosszában s nem akart tágitani. Keresztül gázolni pedig rajtok nem lehetett. Mert mi rendesen igen békességes népség vagyunk, de ha megboszantanak — no, nézzétek csak meg az anyám száját és gondoltátok meg, jó volna-e, ha belétek harapna.

És mi belénk sem könnyű ám harapni. Olyan pompás vastag és kemény a bőrünk, hogy a puskagolyó nem egykönnyen furja át. Még ha bele furdik is, fennakad és nem hat keresztül.

semmi bajunk sem esik tőle. Csak akkor van baj, ha a furfangos vadász a szemünkbe vagy a szánkba, fülünkbe lő. A vízben ezt nem könnyű eltalálni, mert igen jól tudunk uszni és alá merülni. Már kint a szárazföldön csak lassan birunk mozogni és csöpp kedvünk sincs úgy ficzánkolni, száguldani, mint névbeli atyánkfiának, a lónak. Neki persze könnyű, mikor olyan fürgé, hosszú lába és karcu teste van; de a mi lábunk kurta és nehéz, testünk pedig nagy és idomtalan, azért csak legelészni járunk ki a szárazra, különben pedig naphosszat lubiczkolunk.

Hogy az igazat megvalljam, én még uszni sem tudok jól, csak éppen próbálgatom. De így aztán mihamar elszakadnék az anyámtól és bajba jutnék. Hát hogy lehessen ezen segíteni? Csak úgy, hogy felülök az anyám hátára és jól megkapaszzkodom. Ő aztán uszkál kedvére, én pedig ott üldögélek a hátán és ha attól félek, hogy a víz lesodor, belé kapaszkodom a fogaimmal is az anyám bőrébe. Nem fáj az neki, nem is érzi; hisz' azért olyan vastag a bőrünk, hogy az effélet meg se érezzük.

Szinte hallom, mikor azt mondjátok, hogy nagyon csufak vagyunk. No, meglehet, hogy vannak szebb négylábuak is, de mi meg vagyunk elégedve magunkkal. És ha nem vagyunk szépek, de rosszak sem vagyunk, és aki minket nem bánt, azt mi sem bántjuk. Sőt hallottam, hogy akit közülünk fiatalon fognak el, azt úgy meg lehet szelidíteni, mint valami jámbor kutyát, mely mindig kíséri a gazdáját. Mondták nekem, hogy pár évvel ezelőtt a budapesti állatkertben is volt ilyen atyámfia látható, akit egy csapat szerezsen hordozott magával.

Én bizony nem vágyódom oda hozzátok, jobb nekem itthon Afrika vizeiben. Lassanként majd nagyra nővök és akkor majd a magam erejéből fogok uszkálni.

Ó.

ba vagyok.
Talán bi-
nem ölben
hátán. Ez
a szokás,
s is, annyira
jól másképp
okosoknak

GIZIKE UTJA.

*GYORS a vonat vágatása,
Gyorsabb szívem dobogása.
Szemem réved, messze téved,
Hogy a várfokot meglássa.*

*Buda várát, a várfokát,
Hazám fényes fővárosát;
Karom tárom, alig várom —
Nézve tanyák, fák futását.*

*Édes mamám, nem is tudom
Hogy olvashatsz ilyen nyugton?
Míg én egyre szívremegve
A fejemet ki-kidugom.*

*Hogy kihajlok, ni... mi áll ott?
Vagy csak a szemem káprázott?
Nem is látszat, nem káprázat...
Ami felém int: a várfok.*

*Tisztán ismerek reája —
Az Budavár palotája!
Abban lakik, uralkodik
Magyarhon dicső királya!*

*S ott a Gellért, a vén orom. —
S mennyi tető, mennyi torony!
S mennyi háza, kürtös gyára!..
Hiába is számlálgom.*

*Zörren, dörren most a vonat —
Nagyot fütttyent, lassan halad,
Szuszakolva a csarnokba
Hajt be szépen s állva marad.*

*Ajtó tárul, mind kiszállnak,
Hivogatnak, kiabálnak:
»Hordár! Pakker! Hé, fiakker!«
»Itt a jegye a málhámnak!«*

*Hallod mamám ezt a nagy zajt?
E zsidongást, ezt a robajt?
Szinte félek, vezess kérlek!..
Valjon várni fognak-e majd?*

*Elkábulok a zajgásban...
Ni, ott jönnek felénk hárman...
Nagyszüleim Juliskával!
Nem is szölok, némán lógok
Drága nagymamám nyakában.*

»CSILLAG« TITKA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 136–137. lapokon)

ÜRELMETLENÜL kiáltott be
Rudi a tornácra:

— Jöjj már, Dezső! Még
nyakunkra jön Irénke, aztán nem tu-
dunk szabadulni tőle, elrontja a mulat-
ságunkat.

— Nem volna éppen nagy baj, ha
egyszer velünk jönne.

— No persze! Majd ő birna »Csil-
lag«-gal versenyt futni.

— Ha nem bir, hátul marad. Na, itt
vagyok már, mehetünk.

A két fiu szaporán elfutott; de abban
nagyot tévedett, ha azt hitte, hogy
Irénke nem vette észre. Jól látta biz'
őket, sőt még hallotta is, amit beszél-
tek. És ez nagy szöget ütött a fejébe.

— Ugyan hova mehetnek? Ki az a
Csillag? Bizonyosan valamelyik pajtár-
suk... bár ilyen nevűt én nem ismerek.
Oh, igazán csunyaság, hogy még ezt is
titkolják előttem! Engemet soha sem
visznek magukkal, mikor játszani mennek.

Iréнке nem éppen ok nélkül panaszkodott. Rudi és Dezső jobb szerették, ha kis hugocskájok nincs velök a játék-nál. Az csak bajt és alkalmatlanságot szerez, nem győzi a szaladgálást, félti a ruháját, nem mer bele gázolni a patakba. Nem ér az ilyen játszótárs semmit! Rajta is voltak mindenféle furfanggal, hogy otthon hagyják. Irénke pedig aztán unatkozhatott kedvére.

Most azonban csak azért sem akart unatkozni.

— Azért is utánok szaladok... meg köll tudnom, ki az a Csillag... talán a szomszéd faluból való fiu... Utól érem én őket. Ni, a kovácshoz tértek be...

Beszaladt a szobába, hogy kendőt, kalapot vegyen, ami nem történhetett meg nagyon hamar. A kendőt még csak megtalálta, de a kalapja nem volt ott a rendes helyén. Bizonyosan már megint a fiúk dugták el, hogy ki ne mehessen utánok. Nagy kereséssel végre mégis megtalálta, és csakugyan a fiúk szekrényében. Most már futva futott a kovácsmühely felé. Itt sokszor járt ő is, mert a kovácsmester igen derék, jószívű és vidám ember volt, aki nagyon szerette a gyermekeket és engedte, hogy ott körülte elmulatgassanak.

De amint Irénke oda ért, a nyitott ajtón át látta, hogy a fiúk nincsenek már ott, s hogy a kovácsmester egy fegyveres zsandárral beszélget.

— Megvárom, míg a zsandár elmegy... a kovács bácsi megmondja majd nekem, merre mentek innen a fiúk.

Megállt az ajtó közelében s akaratlanul is hallotta, amint a kovács mester így szólt:

— Mostanság nem igen történt itt a környékünkön semmi hiba... csak az öreg Márton gazda ijedt meg tegnap, hogy a szép »Csillag« lovát eloldotta valami lóköttő. De aztán megkerült a ló, alkalmasint vásott fiúk nyargalásztak rajta.

— Az sincs rendjén, mondá a csendőr. Baja eshetik a lónak is, a gyerekeknek is. Kapjam csak kezembe azokat a vásott ficzkókat, majd kapnak egy kis leczkét róla, hogy kell a más ember jószágához nyulni.

Iréнке elsápadt. Most már érti a dolgot. Hát az a »Csillag«, akit testvérei emlegettek, nem játzó társ, hanem a Márton gazda lova! És Rudi meg Dezső azok a vásott fiúk... most pedig itt a csendőr s ők éppen most is olyan csínyben török a fejüket... Ez a marczone zsandár pedig olyan kegyetlen embernek látszik, hogy ha kezébe keríti a fiúkat, akkor jaj nekik! Ki tudja, mit tesz velök?... talán bekiséri őket a tömlöcbe; lánczot ver kezökre-lábokra...

És a jó kis leány nagy ijetében nem arra gondolt, hogy a vásott fiúk, akik ő vele soha sem törődtek, most viszont bizony nem érdemlik, hogy ő nagyon törődjék velök; nem akart rosztat roszzal fizetni vissza; inkább arra gondolt, hogy talán még segíthet a bajon. Most már tudja merre mentek, utánok siethet és figyelmeztetheti őket, hagyják abba ezt a veszedelmes mulatságot.

Az öreg Márton gazda tanyája nem igen messze volt a falutól, futvást hamar kiérhetni oda. Futott is Irénke lélekszakadva, és mikor már közel ért, akkor jutott eszébe, hogy hát voltaképp

mégsem tudja, miképen fogjon a dologhoz. A fiúkat nem érte utól... és hiába néz szét, nem leli őket sehol, pedig messzire ellátni a sikon. Se gyalog, se lóháton nem volt ott messze földön senki.

Jó ideig várt, de végre mégis csak vissza kellett fordulnia. Biztatta magát, hogy Rudi és Dezső talán mégis mást gondoltak.

Amint újra a kovácsműhely közelébe ért, meg akarta kérdezni a kovácstól, nem jártak-e a fiúk itt azóta? De, hogy az ajtóhoz ért, meghökkenve állt meg. Rettenetes! Igenis, a műhelyből a Rudi hangja hallatszik, hozzá meg dobogás, horkolás, kalapácsolás...

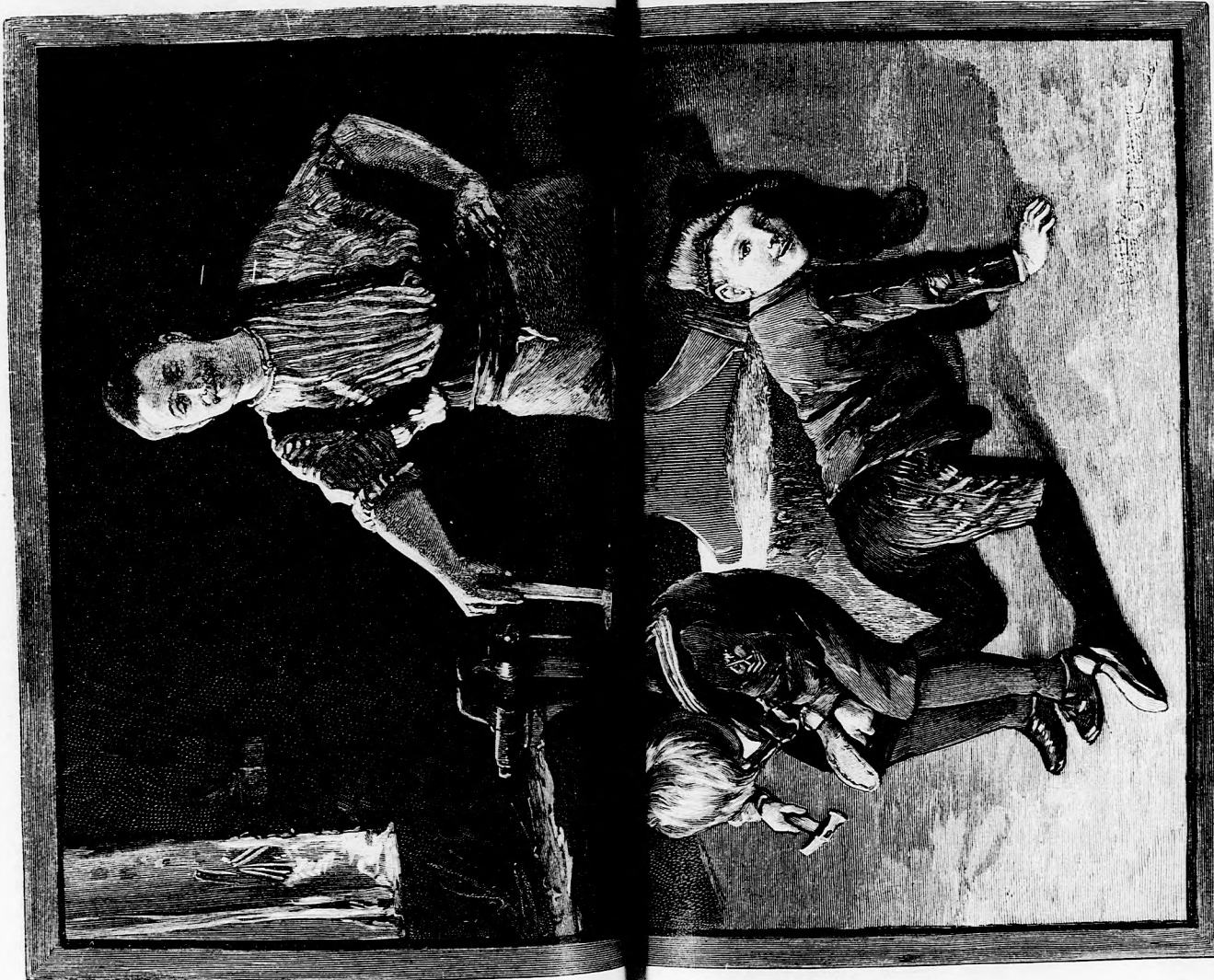
— Hó ha, Csillag! Állj nyugodtan! Hahó! Tartsd a lábad, eltörött a patkód, meg köll igazítani!

Semmi kétség, a vakmerő fiúk megint elkötötték a Márton gazda »Csillag«-ját, most itt patkolják. És amott jön megint a zsandár, mindjárt kész a szerencsétlenség! Rémulten kiáltá Irénke:

— Rudi, Dezső, meneküljetek! Hagyjátok a »Csillag«-ot, jön a zsandár!

Ezzel rontott be a műhelybe, de ott aztán nagyot ámult. Nem volt ott semmiféle ló... azaz hogy mégis volt...

Rudi kuporgott négykézláb s azzal mulattak, hogy Dezső úgy tett, mintha patkót verne a lábára.

— Mi a baj, Irénke? Mit kiabálsz? kérdé Rudi.

— Hát... hát... nincs itt a »Csillag«?

— Hogyne volna? Látod, hogy most patkolnak.

— Hát te vagy a »Csillag«?

Lassan-lassan kimagyarázták a dolgot. A két fiu szeretett lovasdit játszva nyargalászni, s ilyenkor az, akinek a ló sze-

repe jutott, »Csillag« nevet viselt. A Márton gazda igazi »Csillag«-jával nem volt nekik semmi dolguk. Irénke meg elmondta, hogy indult eleinte neheztelve utánok, mit hallott itt a csendörtől s hogy törekedett nagy aggodással a megmentésükre. A két fiu nagyot nevette, de a kovácsmester meglehetősen komolyan mondá:

— Már én, ifuraim, nem találom ezt nevetségesnek. Irénke kisasszony ezzel csak azt bizonyította be, milyen jó szíve van. Pedig amint megértettem, az ifurak nem mindig iparkodnak arra, hogy hugoskájójuknak örömet szerezzenek.

Rudi és Dezső egymásra bámultak és elpirultak. Azután megölelték Irénkét.

— A kovács bácsinak igaza van. Mi nem voltunk jó testvérek hozzád. De másképp lesz ezentul, mert nem lesz többé olyan játékunk, hogy tégedet kifelejtenénk belőle. Inkább majd kissé lassabban nyargalunk, hogy te is lehess »Csillag.«

— Én hát! De felváltva. Máskor meg Dezső az. De hát mi bajod ezzel? Egészen ki vagy kelve a képedből.

És mindjárt hármában és sokkal vigabban játszottak tovább.

AZ ARANY SZIVŰ KIRÁLYFI.

— Mese öt képpel. —

HOL VOLT, hol nem volt: egyszer valamikor és valahol volt egy kis királyfi, akinek igen nagy volt a baja. Még pedig az volt az ő nagy baja, hogy hat királyfi testvér közt ő volt a legkisebbik királyfi.

Azt hiszitek persze, hogy szép dolog az, ha valaki királyfi, még ha a legkisebbik is. De nem úgy van az! Ti azt nem tudjátok, mert soha sem próbáltatok. Mert aki királyfi: az, mikor az öreg király meghal, maga akar király lenni. Ugy ám, ha jut neki valahol olyan ország, amelyben király lehet. De hátha nem jut? Akkor kész a baj.

Hát éppen ez volt a baja a mi kis királyfiunknak is. Nagyon híres, nevezetes és hős király volt az apja, és mihelyest fia született, mindjárt fölkerelkedett és hódított a számára egy szép nagy országot. Ilyenfórmán már öt országot hódított meg az öt fia részére; de még a hatodik fiának is köllött volna. Már közelben nem igen talált olyan országot, melyet elfoglalhatott volna, és éppen azon törte a fejét, hogy kissé messzebb indulország-foglalásra; de amint javában készült, egyszerre csak megbetegedett és meghalt. És így a legkisebbik királyfi ország nélkül maradt árvaságra.

A kis királyfi, ha csak a maga kedvére gondol, bizony nem sokat törődött volna vele. Mégél sok ember úgy, hogy nincs királysága, hát ő is megélne; csak hogy volt ám egy nagy bökkenő.

Eddig vigan játszott a palotában és a nagy királyi kertben, s mivel testvérei már mind nagyok voltak és nem akartak vele játszani, hát a várnagy kis Iluskája volt az ő kedves játszó társa. Iluskának pedig megígérte, hogy majd ha megkapja apjától örökségbe a királyságot, hát megosztja Iluskával, valóságos igazi királynét csinál belőle. De ha

neki magának sem jut, hogy adjon részt Iluskának? Már pedig ha királyfi ígér valamit, annak olyannak köll lenni, mint a szentírás! Ő azt ígérte Iluskának, hogy királyné lesz, hát lesz is.

Oda ment a bátyjaihoz és kívánta, hogy mindegyik adjon át neki egy-egy darabka országot, így aztán öt darabkából mégis csak kikerül egy jókora országocska. De azok fősvények voltak, hallani sem akartak ilyen alkuról.

— Én nem adhatok, szolt a legöregebbik. Az én országom ugysem valami nagy. De hogy legyen miből élned, hát felfogadlak a seregembe, és ha jól vitézkedél, generális lehet belőled. Az nagyon szép állás.

— Meglehet, de az nekem nem köll. Én a magam seregének akarok a generálisa lenni, vagy pedig nem lesznek katoná.

— Okosabb is, szolt a második testvér. Én azt tanácsolom, menj papnak, majd én aztán idővel megteszlek az országomban püspöknek és primásnak. Az nagyon kellemes foglalkozás, sokáig meg lehet élni mellette.

— Meghiszem, de így sem válthatnám be a szavamat. Nekem királyságra van szükségem.

— Már pedig azt nem kapsz, mert itt nincs fölösleges királyság.

— Akkor hát keresek más valahol.

— Ugyan hol, te oktondi? Talán azt hiszed, hogy a királyságot csak úgy uton-utfélen lehet fölshedni, mint a boldongombát?

— Valahol majd csak akad az én számomra való is. Én megígértem, hogy királyságom lesz és megosztom Iluskával, hát annak meg köll lenni!

— No csak keresd, az a te dolgod. De itt nálunk nincsen semmi jussod, mert tudhatod, hogy te csak mostoha-testvérünk vagy, a te édes anyád nem volt a mi édes anyánk, egy szép napon el is tünt. Hát menj hozzá és kérj tőle örökséget.

— Tudnám csak, hogy még él és hol van, meg is keresném; de nem azért, hogy örökséget kérjek tőle, hanem hogy megöleljem. De majd rá kerül arra is a sor. Ha szereztem királyságot, módomban lesz és felkutatom édes anyámat még a világ végén is.

— Szerencsés utat! Ha majd rátalál-tál a királyságra, üzend meg, majd meg-látogatunk. Itt nálunk most már nincs helyed, mert még bizony megháborgat-nál a mi királyságunkban. Hát csak indulj szaporán!

A kis királyfi nem mondatta ezt ma-gának kétszer. Aki igazi királyfi, nem kér alamizsnát és nem tüir csuftságot. Ment hát azonnal, de először is Ilus-kához.

— No Iluska, egy kis baj van. Ki-csöppentem a királyságból, nem jutott számomra még csak egy kis maradék ország sem. Már pedig én neked azt ígér-tem, hogy királyné leszel. Most megyek és keresek királyságot. De ugy volna jó, ha velem jönnél, hogy ha szerencsém akad, hát mindjárt megosztoznunk.

— Nem bánom, hát menjünk!

Csak a kapufélfától bucsuztak el, aztán megindultak. Mentek, mendegéltek, és ha elfáradtak, egy-egy árnyas bokor alatt megpihentek. Mindenfelé akadtak jó pász-tor emberekre, akiktől kaptak egy kis tejet, kenyeret; a puha pázsiton igen jól aludtak, és így szépen lassan eljutot-tak jó messzire, maguk sem tudták mennyire. Egyszerre aztán egy nagy erdőhöz értek.

— Jaj de sötét ez az erdő! aggódott Iluska. Hátha ide be sem mennénk?

— Utunkban van, hát csak keresztül kell rajta mennünk.

Ha kell, hát kell, azt Ilonka is belátta. Neki vágtak a nagy erdőnek, és amint kissé hozzá szoktak, nem is találták olyan nagyon félelmesnek. Legalább árnyékban mendegéltek tovább. Egy-

szerre azonban meglepetve álltak meg. Mintha egészen közelről szóló volna va-laki, pedig nem láttak senkit.

— Vigyázzatok, ti gyarló emberfiak! Meg talál bokrosodni a paripám és el-gázol.

Jobban oda néztek a hang irányában, és megpillantottak a fűben egy kis csigát, melynek a hátán egy csoda-fura piczi emberke ült, hosszú süveggel a fején, pápaszemmel az orrán, könyvvel a kezében. Olyan csöppség volt az, hogy

Hüvelyk Matyi is óriás lett volna hozzá képest.

— Bizony jó, hogy megszólaltál bará-tocskám, szólt a királyfi. Mert attól nem félek ugyan, hogy a te paripád elgázol, de mi bizony agyon gázolhattunk volna paripástul. Azt pedig sajnáltam volna.

— Mért sajnáltad volna, mikor azt sem tudod, ki vagyok?

— Mindegy! Te nem vétettél nekem, hát miért bántanálak?

— Ez derék beszéd! Ilyen szép szót nem hallottam, mióta ezt az erdőt őröm.

— Ugyan? Hát te vagy itt az erdő-kerülő?

— Még pedig nem is gyalogos. Nem is győzném gyalog. Még lovagolva is bele telik háromszáz esztendő, amig egy-szer megkerülöm és mindent beírok a könyvembe, amit láttam. Most már tite-ket is fölirlak. Kik vagytok és mit ke-restek itt?

— Én királyfi vagyok, akinek nincs királysága, hát utra keltem, hogy keressék valahol. Nem akadna véletlenül ezen a tájon?

— Bizonyosan nem tudom, de meglehet. Menjetez csak mindig egyenest előre, majd akadtok másra, aki utba igazít. Es mert el nem tapostatok, adok egy jó tanácsot is. Kérdezzétek, hol az erdei tó tündére. Az hatalmas, talán segíthet a bajotokon.

Ezzel elváltak s kiki ment a maga útján. A királyfi és Ilonka most még jobb kedvvel mentek, mert úgy sejtették, hogy jó uton járnak. Itt talán eljutnak valami jó szerencsééhez.

De amint nagy ideig mentek, mende-géltek: egyszerre csak úgy látszott, mintha nem egészen jó helyre jutottak volna.

Mert újra találkoztak valakivel, de ezt most már mindjárt meg is látták, ámbár ez is ugyancsak csöppecske emberke volt.

— Ohó barátocskám, mondá gyanus vigyorgással, mit kerestek ti itt, ahol semmi keresni valótok?

Iluska megijedt. De a királyfi nem azért volt királyfi, hogy egykönnyen megijedjen. Bátran felelé tehát:

— Azt te nem tudod, van-e itt keresni valónk. Én pedig tudom, hogy van! És ha olyan nagyon itthon vagy, hát vezess el az erdei tó tündéréhez.

— Igazán? Csakhogy oda nem juthat el akárki.

— Én nem is vagyok akárki, hanem királyfi.

— No, az már valami. Akkor bizonyosan valami nagyot kívánsz tőle.

— Nem éppen sokat, csak egy kis országot.

— Hm, az nem rossz dolog. És ha nekem is jut haszon belőle, hát élvezetlek hozzá.

— Bizonynal nem leszek háládatlan. De mit adhatnék neked?

— Oh, csekélységet! Csak ezt az írást ird alá.

S a törpe egy írást tartott a királyfi elé.

— Mi van abban az írásban?

— Csak annyi, hogy amit utközben elvesztesz, az az enyém lesz. Oh, ez csöppet sem veszedelmes szerződés, mert akinek helyén a szive és az esze, az nem félhet.

— Én nem is félek. Hoczi azt az írást, aláírom. Elveszteni valóm ugy sincs semmi.

A kis emberke tollat-tintát is adott hozzá, a királyfi aláírta, aztán hárman vándoroltak odább. Messze, messze vándoroltak és végre egy szép nagy tóhoz értek. Itt a kis emberke így szólt:

— Ezt a tavat meg köll kerülnetek; amott a tulsó szélén pihen a tó tündére. Te menj elől, te vagy a királyfi.

Megindultak, de a tavat megkerülni nem volt könnyü feladat. Sürü, tüskés bozót lepte el a partot, csak nagy bajjal lehetett utat törni, s a királyfi egyszerre csak azt vette észre, hogy egymaga van. Se Iluska, se a kis emberke. Kiáltozott utánok, nem feleltek. Vissza akart térni, hogy megkeresse Iluskát, de ekkor meg azt vette észre, hogy ezen a rettenetes tüske-bozótón visszamenni nem lehet. Mintha egy pillanat alatt még ezerszerre sűrűbbé vált volna. De előtte most már szabad ut nyílt.

— Így nem boldogulok, most már sietnem kell a tündérhez. Ó talán segít ezen a bajomon is. Amott látok valami

ragyogó zöld alakot, bizonyosan az a tó tündére.

De ugyancsak meghökkent, mikor oda ért, mert ott egy nagy varas békát talált. No, ez már csöppet sem hasonlít a tündérhez. De amint ezt gondolta, a csuf béka már felelt is a gondolatára:

— Jó helyen jársz, királyfi. Én vagyok az, akit keresel. Úlj ide mellém és mondd el, mit kívánsz.

— Ha már így van, hát nem bánom, ámbar most már bajosan hiszem, hogy teljesíthetné kívánságomat.

— Ki tudja? Aki olyan jó és derék, hogy eljut ide hozzám, annak egy kívánságát tartozom teljesíteni, ha azt kívánja, amit kívánnia kell.

— Hm! Épp ez a baj. Mikor ide indultam, volt egy nagy kívánságom, de most már van egy másik is, és ennek a kedviért inkább lemondok az elsőről. Egy kis királyságot szerettem volna, de most már először is azt szeretném, ha az én kedves kis Iluskámat megmenthetném, mert valami gonosz elszakította tőlem, és ha bajba kerül, miattam kerül bele. Hát most már csak azt kérem: segíts, hogy rá találjak!

— Ezt jól kívántad és nem tagadhatom meg a segítséget. De azért nem lesz könnyű dolog, amit kívánsz, és csak akkor érheted el, ha magadnak van erőd és bátorságod hozzá és ha a szived olyan tiszta, mint a szinarany, hogy életedet is oda adod azért, ami a kötelességed.

— Az természetes. Azért vagyok királyfi!

— És ha az első próbát megálltad, Iluskát megtaláltad, akkor hálául azt kívánom, hogy egy parancsodat teljesítsd.

— Örömmel megteszem, mert rut dolog a hálátlanság.

A tündér-béka erre oldalt fordult.

— Hopmester és gárda-kapitány!

Egy szempillantásban ott termett mind a kettő. Derék pár legény volt, az tagadhatatlan. A hopmester olyan gömbölyű, mint egy tiz akós hordó, a gárda kapitány pedig

olyan vékony hegyes vitéz, mintha nem is ő maga lett volna, hanem a dárdája.

— Vezessétek a királyfit az Ármányos barlangjához, ott aztán ám lássa, hogy boldogul. Elvesztette a társát, így hát Ármányosnak jussa van hozzá: de akarom, hogy vissza adja, ha a királyfi megállja a próbát.

A gömbölyü hopmester nagyot kaczagott, a hórihorgas kapitány megvetőleg pödörte a bajszát, de megindultak. Utöközben a hopmester megszólalt:

— Nemes királyfi, okosabb lesz haza menni, mert azt a próbát nem állod.

— De nem ám! Még senki sem állta, dörmögte a kapitány.

— Már én csak megpróbálok.

De aztán mégis csak meghökkent egy kicsit, mikor eljutottak a barlanghoz. Messziről látni lehetett, hogy a barlang nyílásánál ül sirdogálva Iluska. De a barlang előtt köröskörül széles nagy darabon izzó lángok csaptak ki a földből. Nem lehetett a barlanghoz hozzá férni.

— No's, jeles királyfi, hát menj és hozd ki Iluskát, szolt nevetve a hopmester.

— Csakhogy elébb hamuvá égsz, dörögte a kapitány. Mert ezen a tüzön nem jut keresztül, akinek a szive nem olyan tiszta, mint a szinarany.

— Ha az én szivem nem olyan tiszta, akkor megérdemlem, hogy oda vesszek.

Mondá a királyfi és beleugrott a lángba. S ime a lángok eltűntek, Iluska oda futott hozzá s amint megfordultak, hát ott voltak a tó partján s egy lépcsős kis emelvényen ott trónolt a tündér-béka és így szolt:

— Iluskát kiszabadítottad, most teljesíteni tartozol egy parancsamat.

— Meg is teszem, Mit tegyek?

— Az a gonosz Ármányos itt a mély tó legmélyén tartja elrejtve az én tündér ruhámat, melyet elrabolt. Ha tiszta arany szived van, veled vissza nyerhetem. Jőjj utánam, megmutatom az utját.

S ezzel beleugrott a mély vízbe. Iluska fölsikoltott a gondolatra, hogy hü társa oda ugorjék, de a királyfi nem habozott.

— Megigérttem s inkább száz halállal halok meg, hogy sem szószegő legyek.

Utána ugrott, a jó kis Iluska pedig inkább maga is oda akart veszni, hát vele ugrott. Leérték a vízhez és vártak, hogy elmerülnek, a víz össze locssan a fejük fölött. De más va

Valami puhára estek s kissé el is kábultak. De hogy ismét föltekintettek, nem vízben voltak, hanem aranyos bársony trónuson ültek, fényes királyi palotában, s mellettök állt egy tündéri szép

ségü j
az éde
urak

vével
gonosz
a dies
és viz
ság és

király
neki.

amint
Ekl
király
falvak

gán
És o
boldog
meg n

MEG

A
mában
fejtése

He l
testvér
Margit
Szántó
Pisti,
vérek,
Lajos
és Flór
Kirchak
nem m
Berta

ségü jóságos nő, akiben a királyfi ráismert az édes anyjára. És előttük fényes ruhás urak és hölgyek bókoltak, kiáltozva:

— Éljen a király, aki aranytisztá szívével fölszabadított mindnyájunkat a gonosz varázslat alól! Övé az ország és a dicsőség! Nincs többé elátkozott erdő és víz. Itt van újra a régi szép királyság és van hozzá királyunk.

— De csak úgy, ha Iluska lesz a királyné, szólt az új király. Megigérttem neki.

— Természetesen. Minden úgy lesz, amint királyunk akarja.

Ekképen a királyfi királysághoz s a királyság királyi párhoz jutott. Városok falvak, ligetek folyók voltak az elébbi országban, s az arany szívéű királyfi jobb volt és gazdagabb volt, mint a királyi párjájé együtt véve. És ott aztán alkodott bölcsen és élt boldogan s még ma is élne, ha már rég meg nem halt volna.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XL. kötet 6-dik számában közölt koczkás betűrejtvény megfejtése:

R	Á	K
Á	R	U
K	U	T

Helyesen fejtették meg: Zsigmondy testvérek, Osztócs Margit, Lang Mariska és Margit, Witz Arthur és Dezső, Beck Frigyes, Szántó János, Schuler Gusztika, Prettenhofer Pisti, Gombos Ida, Béla és Gyula, Mäder testvérek, Seligmann Elza, Erdődy Margit, Szöllősy Lajos és János, Tarányi Margit, Csihás Bella és Flórika, (kinek az írása? F. b.) Braun Irénke, Kirchknopf Feri és M. (ki az az M? Miért nem mer a nevével szemre jönni? F. b.) Adler Berta és Frida, Galamb Ilona és Rózsa, Bara-

nyay Gizella, Roheim Ilona és Irénke, Kispál Bálint, Murárik Berczi, Bernáth testvérek, Gschwindt Ernő, Csihás Hortensia, Csipkay Annuska és Mária, Schöpkes Mariska, Schlichter testvérek, Schwarcz Nellike, Rónay Kázmér, Mórocz Jolán, Mangold Irén, Danilovics Mariska, Moser Ferencz és Miksa, Fra-Morean Józsi, Hercz Pál, Subert Zoltán, Grumaz Boriska, Vadas Zoltán, Weldin Gizike és Janika, Somogyi Pista, Finitzer Gizella, Iró Lajos, Kelemen Blanka, Sinyey Rózsika, Szeszler Aladár, Zankó Zolti, Schossberger L. Gida, Bónis Irma és Elemér, Scheinberger Irén és Bella, Schaffer Mariska és Gézuska, Dubroviczky Ádám, Roth Ernőke, Roth Ilona, ifj. Mártfy Ede, Zádor Béla, Kertész Gizella (nem illik nyíratlan szélű papirosra írni! F. b.) Emericzky Edith és Andor, Nyáry Miklós, Visontai Ilonka, Neuberger Emil és Kornél, Pfeffer Gyuri, Keller Pista és Ernő (részben), Pleininger Hilda, Deutsch Edith és Marianna, Könyöki Ella, Roth Rudolf, Schulhof Artur, Hubert Ernő, Erdődy Erzsí, Huber Sarolta.

A »Kis Lap« XL. kötet 6-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Toldi Miklós.

Helyesen fejtették meg: Kelemen Blanka, Vadas Zoltán, Grumáz Boriska, Csihás Bella és Flórika, Somogyi Pista, Finitzer Gizella, Veress Irma, Messer Rudolf, Mangold Irén, Iró Lajos, Kármán Tódor, Mórocz Jolán, Rónay Kázmér, Schwarcz Nellike, Schlichter testvérek, Gschwindt Ernő, Bernáth testvérek, Kispál Bálint, Roheim Ilona és Irénke, Baranyay Gizella, Galamb Ilona és Rózsa, Adler Berta és Frida, Braun Irénke, Pfeffer Gyuri, Neuberger Emil és Kornél, Visontai Ilonka, Weldin Gizike és Janika, Schlesinger Imre és Pali, Emericzky Edith és Andor, Kertész Gizella, Zádor Béla, Augustin Lujza, Széll Erzsike, Eöry Etelka, Szeszler Aladár, Lányi Alexa és Marczli, Markó János, Borsodi Jolán, Ehrlich Ilonka, Zankó Zolti, Dubroviczky Ádám, Schossberger L. Gida, Kisfaludy Izabella, Milch Anna, Hubert Ernő, Szunyogh Bandi és István, Havas Miklós.

A »KIS LAP« XL. kötet 7-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Tizforintos bankó.

Helyesen fejtették meg: Emericzky Edith és Andor, ifj. gr. Csáky Gyula, Baranyay Gizella, Mailáth Laczi, Vincze Alice és Margit, Sztankóczy Lenke, Szeszlér Aladár.

ifj. Kiss Albert, Szidner Frigyes és Dezső, Prettenhoffer Pisti, Dienes Mariska, Puly Margit, Fazekas Juliska és Ilonka, Gombos Ida, Moesz Izabella és Ilonka, Gonda László, Vadas Zoltán, Strakovics Aranka és Malvine, Schosberger L. Gida, Szöllősy testvérek, Barcza Laczika, Szántó János és György, Subert Elza és Zoltán, Farkas Jenő, Jászffy Blanka, Magassy Sarolta, Zsigmondy Mihály, Hegyessy Jolán (hiányosan), Murárik Bercezi, Csalányi Irén, Neugebauer Emil és Kornél, ifj. Mártfy Ede, Zádor Béla, Láng Géza és Jenő, Deutsch Aranka, Kund Margit, Faludy Mariska és Lajos, Redlich Kornél, Kirchknopf Ferencz, Zipser testvérek, ifj. Biasini Sándor, Mangold Irén, Lindauer Mariska és Sándorka, Finitzer Gizella, Schöpkes Mariska, Weiss Eliz (hiányosan), Weidenfeld Iván, Hübner Olga (Saját kezű irást kívánok. F. b.) Weldin Gizike és Janika, Szöllősy Aurél, Deáky Attila (hiányosan), Visontai Ilonka, (hiányosan), Roth Dezső és László, Messer Rudolf, Székely Katinka, Péter Sándor, Mórocz Jolán, Herzl Margit, Buzáth Mariska és Jolán, Darvas Jenő, Netter Irén és Berta, Strasser Ilonka és Béla, Somogyi Pista, Beliczay Jolán, Kelemen Blanka, Reimann Klára, Schuler Gusztika, Könyöki Ella, Kisfaludy Izabella, Hubert Ernő, Schulhof Artur, Takáts Lajos, Ödi és Pista, Sztankovits Gyula, Schwarcz Jenny, Leskő Irénke és Piroška, Moser Ferencz és Miksa, Véry Etelka, Markó János, Wertheimstein Adrienne és Viktor, Huber Sarolta, Sternberg Otto, Polgár Bella és Lajos, Kohn Gizella és Ármin, Pfeffer Gyuri, Thold Margit, Havas Miklós, Iró Lajos, Witz Artur és Dezső, Concha Clara, Szigeti Mariska és István.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szeszlér Aladár, Vancsó Misi, Seidner testv. Buzgalmatokat örvendő tudomásul veszem. Sz. A. képrejtvényének sorát keritem. — **Andrássy Alice.** Még egy olyan lelketlen rablógylkóst, ki annyi ártatlannak véréit, életét, vagyonát vette: névrejtvény tárgyává tenni! Hogy gondolhattál ilyet? Így bizony kárba veszett a szabatos munka. Méltóbb nevet válassz. — **Kormos Tivadar.** A versikéd igazán ügyes, de a végével nem tudok egyet érteni. Dehogy fognék már megróni fiukat azért, hogy hólapdával dobálják meg egymást! Szép s ártatlan téli mulatság az. — **Ida néni.** Vettem s már most egy végben elolvasom. Köszönet! — **Hubert Imre.** Felháborodva azon a sajtóhibán, hogy Imre nevedből Irma lett, a helyreigazítást kérő soraidat így rekeszted be: »Mert szégyelném magamat, ha fiú létemre leánynak

hímnének.« Ugyan Imre! Hova ragadt férfiúi büszkeséged? Épp oly kevés érdemed az, hogy fiunak születlél, mint amily kevéssé szegény az, leánynak lenni. Hát a te édes mamád nem volt valamikor kis leány? S bizony szereted, becsülöd, ugy-e bár? — **Csihál Hortensia.** A »Kis Lap« elbeszéléseiben, versikéiben s képeiben egyaránt szerepel fiu, lány amint hogy ezt *minden szám* mutatja. Miért tehát az a panaszkod, hogy Forgó bácsi nem szereti a kis lányokat? Dehogy nem! Küldeményedet köszönettel vettem s átadtam. — **Kucsera Józsi.** Éppen a mult-heti számban közöltem mutatóba egy jókora fejezetet a Stanley pompás könyvből, mely számos képpel jelent meg az Eggenberger (Hoffmann és Molnár) könyvkereskedésében. Ára 2 frt. (A jegyzetben csak 1 frt volt kitéve, ami tévedés.) A »Kis Lap«-hoz díszes bekötési táblákat mérsékelt áron szolgáltat Hírháger Károly (külső Nádor-utca.) — **Magassy Sarolta.** Már ugy látom, hogy a »Kis Lap« családi hagyománykép marad meg házatokban. Soraiddal megörvendeztetél. — **Szöllősy testv.** Mind a kettő jó: de az elsőben foglalt rejtett név annyiszor fordult már elő, hogy, egy darabig legalább, mellőznöm kell. A másodikat azonban besorozom. Erre nézve azonban megjegyzem, hogy a szagló szervnek nem *or*, de *orr* a neve. *Or*-nak más a jelentése. Keressétek meg *orr* alatt a szótárban. A rejtvény egyes szórészeinek jellemzésében nagyobb szabatoságra kell törekednetek. A dióra azt mondjátok: »a gyermekek nagyon szeretik.« Szeretjük biz' azt mi öregek is. — **Roth László.** Inkább valami jeles nevét választótok a honi vagy világtörténetnek, mert így magában a *János, István* vagy *Benedek* név nem igen jutalmazza meg azt a fáradságot, amely kihüvelyezésével velejárt. Rákóczi, Jókai, Pompejus, Periklesz, Ovidius stb. már érdekesebb tárgyai a találgatásnak. — **Könyöki Ella.** Barmely szerdán 5—6 óra közt szívesen látlak. — **V. J.** Sietünk a közlésével, nehogy közben ránk tavaszodjék az idő. Különbén a nagyvárosi gyermeknek több szórakozást nyújt a tél, mint a hogy a czikk írója el akarja ismerni. — **Péter Sándor.** A »gídó« tán csak tájszó. Inkább a »gida« a járatos. A kéziratokról csak olvasás után határozhatok. — **Lila.** Ugy látzik, nem is akar már kitavaszodni. De ha ez a váratlan változás csakugyan bekövetkeznék, tekintettel leszek a versikére. — **Back Margit.** Bizony egy kissé kusza a művecskéd. Ki is az a nagy fia hazánknak, aki az ármánynak áldozatul esett. Sehol nem emlited, bár sejttem: hozzám pedig a rejtvényt megfejtett állapotban köll beküldeni. Meg ki az a D. nevű »igen kedves bácsi«? — *Több levélről a jövő számban.*